

Profiteers of all countries, unite!

Autor: Samuel T. Francis

Manažeři se zprošťují závazků

U nové manažerské elity tomu ale bylo jinak: protože se spoléhala na technické dovednosti, díky nimž nabyla a udržovala si vliv uvnitř masových organizací, měla existenční zájem na zachování a rozšiřování jimi ovládaných organizací a zajištěním pokračování jejich fungování. Morální a sociální vazby starých elit pro jejich nástupce, kteří nemohou předat profesní dovednosti svým potomkům stejným způsobem, jak si majetek a pozice předávala stará elita, v podstatě nic neznamenaly. A tak se manažeři opírali o rodinu zpravidla výrazně méně než staré elity, a proto si rovněž rodiny a příslušných morálních norem cenili méně. Manažery upřednostňovaná kultura klade mnohem větší důraz na osobní úspěchy a „záslužnost“ (definovanou z velké části jako schopnost osvojit si a vykonávat manažerské a technické dovednosti) než na rodinný původ, na sexuální uspokojení než jeho odkládání a plození a výchovu dětí, na **společenskou mobilitu** a vzestup spíše než na ztotožnění se s rodinou, společenství, rasou a národem.

Manažerská třída k udržení své moci nepotřebuje rodinu ani další tradiční institucionální opory – místní společenství, náboženství, tradiční kulturní a morální pravidla, etnickou a rasovou identitu a dokonce ani samotný národní stát. Všechny uvedené instituce vlastně manažerské moci spíše stojí v cestě; představují bariéry, do kterých manažerský stát, korporace a další masové organizace neustále naráží – a čím rychleji budou odstraněny, tím více se navýší moc a dosah organizací i elit, které je řídí. Korporace závisející na masové výrobě a spotřebě vyžadují masový trh s jednotným vkusem, hodnotami a životní úrovní, které spotřebitele nasměrují ke kýžené koupi – a rozličné místní, regionální, třídní a etnické identity tuto potřebnou míru uniformity narušují.

Totéž lze říct i o státu a masové poslušnosti, kterou vyžaduje po ovládném obyvatelstvu a o masových kulturních organizacích a publiku, kterým manipulují. [1] Novinář **David Rieff** poukázal na podobnosti v zájmech a světonázoru „významných multikulturalistických akademiků,“ údajně politicky na levici, na jedné straně a korporátních funkcionářů, prý pravicových, na straně druhé:

„Daleky nesmiřitelného vzájemného intelektuálního sporu obě skupiny vidí tytéž rasové a genderové proměny obyvatelstva USA a americké pracovní síly. Součástí nejrozumnějších dlouhodobých korporátních plánů je přijetí faktu, že nebělošští pracovníci budou v 21. století klíčem k americkému pracovnímu trhu. Podobně jako multikulturalisté si i podnikatelské elity dobře uvědomují zásadní úlohu žen a potřebu přizpůsobit pracoviště tak, aby více vyhovovala jejich potřebám. V obecné rovině se jak generální ředitelé, tak akademici shodují, že do budoucna už nelze nadále mluvit o Spojených státech jako o nějaké pevné, suverénní entitě. Svět se vyvíjí; kapitál i pracovní síla jsou mobilní a s každým dalším rokem mají státní hranice – tím méně pak národní identity – stále menší význam pro obchod i obecné smýšlení.“ [2]

V 70. letech Zbigniew Brzezinski okomentoval vzestup jeho slovy „nadmárodních elit“ napříč vyspělým světem následovně:

„Dnes jsme znovu svědky vzestupu nadmárodních elit, které ale sestávají z mezinárodních podnikatelů, akademiků, profesionálů a veřejných činníků. Vzájemné vazby těchto lidí nehledí na hranice států, jejich názory nesvazují národní tradice a jejich zájmy lze lépe označit za funkční než národní... Vytvoření globální informační sítě, která zprostředkovává takřka nepřetržitou intelektuální spolupráci a sdílení poznání, dále přispěje k současnému trendu k mezinárodním profesionálním elitám a vzniku společného vědeckého jazyka... Může to však vést k prohloubení nebezpečné propasti mezi nimi a politicky poháněnými masami, jejichž „nativismus“ – zdatně využívaný nacionalistickými politiky – by se mohl obrátit proti „kosmopolitním“ elitám.“ [3]

Zesnulý Christopher Lasch napsal něco podobného o „manažerských a profesionálních elitách,“ přestože se nedomníval, že by tyto elity tvořily „novou vládnoucí třídu:

„Jejich osud je spjat s podnikáním, které překračuje národní hranice. Zajímá je více hladké fungování systému jako celku než stav jeho jednotlivých součástí. Jejich loajalita – není-li v tomto kontextu termín vlastně anachronismem – bývá mezinárodní, nikoliv regionální, národní či místní. Mají mnohem víc společného se svými protějšky v Bruselu nebo Hongkongu, než s masami obyčejných Američanů, dosud stojících mimo mezinárodní komunikační síť.“ [4]

A nejnověji se „odnárodněním elit“ do stavu, který označuje jako „mrtvé duše,“ které „opustily své závazky vlastnímu národu i spoluobčanům a deklarují morální nadřazenost identifikace s lidstvem jako celkem“ – což je trend mezi patrnými mezi hospodářskými elitami s výrazným materiálním zájmem na ekonomické globalizaci i mezi akademickými a

intelektuálními elitami – podrobně zabýval **Samuel P. Huntington**:

„Zapojení do nadnárodních institucí, sítí a aktivit nejen že vymezuje globální elitu, ale také hraje stěžejní roli při usilování o elitní status i na národní úrovni. Člověk s výlučně národní identitou, věrností a činností má mnohem menší šanci vystoupat na vrchol světa byznysu, akademie, médií či profesionálních oborů než ten, který tyto hranice přesahuje. Mimo politiku platí, že ten kdo zůstává doma, zůstane stát opodál.“ [5]

Už dlouho před nimi však Burnham velice přesně popsal tzv. „světovou politiku manažerů“ i jejich odpor k suverénním národním státům kapitalistické éry coby obstarožním jednotkám, které tvořily překážku jejich skupinovému zájmu i proklamovanou nutností vytvoření celosvětového řádu.

„Rozdílné tarify, právní normy, měny, pasy, hraniční kontroly, byrokracie a nezávislé armády omezovaly komplexní dělbu práce i obchod a pohyb surovin umožněný a vyžadovaný moderní technologií. Už delší dobu bylo tak mnohým zjevné, že tyto bariéry musí být odstraněny – jedinou otázkou zůstávalo, kdo a kdy tak učiní.“ [6]

A tak se budou manažeři snažit nahradit suverénní národní státy novými imperiálními či nadnárodními útvary (Burnham považoval nacistické Německo, imperiální Japonsko a USA Nového údělu – v prvních dvou případech nesprávně – za „jádra“ tří manažerských „superstátů“ budoucnosti) a

„Po celém světě se budou menší celky přidávat k jednomu z těchto superstátů zítřka. Pro menší suverénní státy nezbude místo a stejně tak se nebudou méně vyspělé země schopny postavit síle světových aglomerací. Pro účely propagandy samozřejmě bude zachována zdvořilá fikce nezávislosti, ale mluvíme tu o realitě – nikoliv nominální suverenitě.“ [7]

Podobně jako manažerská vládnoucí třída odmítá organizační formy národní nezávislosti a suverenity, staví se i proti nacionalistickým ideologiím, které odůvodňují a odrážejí národní suverenitu, nezávislost a identitu, stejně jako jakoukoliv ideologii či přesvědčení opírající se o partikulární skupinovou identitu a loajalitu – národní, regionální, rasovou, etnickou, kulturní nebo náboženskou. Manažerská třída má tedy sklony zprošťovat se závazků jak k národnímu státu, tak ostatním identitám. Její zájmy se rozprostírají napříč mnoha odlišnými národy, rasami, náboženstvími a kulturami, jsou mezinárodní a nadnárodní, oproštěné od – a nepřátelské k – specifického místa, skupiny nebo víry podporující svébytné identity.

U manažerských elit se proto v přijímání a prosazování ideologií univerzalizmu, rovnostářství, kulturního relativismu, behaviorismu a environmentálního determinismu tabula rasa spojují s materiálními zájmy i jejich preference. Jak píše Rieff:

„Jestli některá skupina přijala za svůj kontrakulturní pokřik *Hey, hey, ho, ho, Western culture's got to go*, (‘Hej hou, hej hou, do hajzlu se západní kulturou’), byli to elitní byznysmeni... jim totiž nejde jen o ideje. Eurocentrismus postrádá ekonomický smysl ve světě, kde do 25 let souhrn východoasijského HDP pravděpodobně přesáhne evropský hospodářský výkon – a ten americký dokonce dvojnásobně. V takovém světě se představa o ústřední roli západní kultury stává překážkou hlavnímu cíli každé společnosti: maximalizaci zisků.“ [8]

Sociální inženýrství a rekonstrukce, které byly vždy těsně spojeny s manažerskými strukturami státu, hospodářství a kultury, skutečně spoléhají na ideologické racionalizace, které se snaží prokázat, že neexistuje žádná vrozená lidská přirozenost, pohlavní a rasové odlišnosti jsou pouhými „sociálními konstrukty“ a plody sociálního prostředí a že vědecky provozovaný „management“ může formovat lidskou společnost i samotné lidské bytosti. Jak napsal historik idejí Donald Atwell Zoll, environmentalistická teze

„...na své základní úrovni tvrdí, že (1) přirozenost člověka i jeho chování je z větší části – pokud ne zcela – určována jeho zkušenostmi při střetu s jeho bezprostředním okolím; a (2) naděje na vylepšení chování, společenských vztahů i společnosti jako takové spočívají především v „rekonstrukcích“ a modifikacích prostředí... Na druhé straně byly prostředky společenských věd chápány jako reakce na více či méně zjevné sociální problémy jako zločin, chudoba, mentální poruchy nebo reforma politických institucí. Ještě v jiném kontextu si kladlo sociální inženýrství za cíl vytvoření modelové společnosti.“ [9]

Projekty sociální rekonstrukce a inženýrství si žádaly manažerských a technických dovedností, kterými nová elita disponovala, a také nesmírně zbytnělý a posílený stát, stvořený a ovládaný za účelem uskutečnění těchto projektů. Nová manažerská elita se tedy těsně spojuje s doktrínou sociálního environmentalismu coby racionalizace vlastní úlohy, moci a společenských pobídek uvnitř jí vytvořeného systému. Tyto mocné zvláštní zájmy v environmentalistické teorii samotné pomáhají osvětlit trvalé silné spojení elit s teoriemi a jejich aplikací ve společnosti.

Akademičtí teoretici environmentalistických doktrín jako **Lester Frank Ward**, **Charles Horton Cooley**, **John Dewey**, **Franz Boas** a jeho škola v antropologii nebo **John B. Watson** v psychologii byli nezbytnými ideologickými architekty nového manažerského systému sociální kontroly. Watson se proslavil svým výrokem: „Dejte mi na výchovu tucet zdravých dětí a já vám zaručím, že z každého z nich vychováám specialistu, jakého náhodně zvolím – lékaře,

právníka, umělce, obchodníka, dokonce i žebráka, zloděje bez ohledu na jeho talent, sklony i bez ohledu na vlastnosti jeho předků“. [10] Do konce 20. let minulého století se Watsonův behaviorismus, slovy sociologa **E. Digby Baltzella**, „nejen že stal nejmódnější americkou psychologickou školou, ale také ústřední teorií vysvětlující lidskou přirozenost, na jejímž základě vzniklo celé reklamní odvětví... Víra v možnost kondicionování se stala základním kamenem sociální kontroly nové manipulativní společnosti občanů-soudruhů v SSSR a občanů-spotřebitelů v USA.“ [11]

Manažerské spoléhání se na to, co se později ukázalo být pseudovědou, při státem řízeném sociálním inženýrství mělo svůj obraz i v manažerské ekonomice, kde využívání postupů „průmyslové sociologie“ ovlivněným **Eltonem Mayo** odráželo, slovy **Daniela Bella** „proměnu ve vnímání managementu, obdobnou procesům probíhajícím v celé kultuře, od autority k manipulaci coby prostředku výkonu moci... starší podoby otevřeného donucení nyní nahradilo psychologické přesvědčování.“ [12] Sám Watson, jak poznamenal historik **Stuart Ewen**:

„...přišel s psychologickými postupy, díky nimž mohl být domácí život nahrazen smyslovou stimulací – čímž udal směr, kterým se do budoucna stále výrazněji ubíralo reklamní odvětví. Požitek, kterého mohl jednotlivec dosáhnout doma nebo uvnitř společenství, byl napadán a zlehčován s tím, jak korporace přicházely se stále propracovanější formulací komodifikace smyslového uspokojení.“ [13]

Ideologická proměna americké společnosti do podoby, která vyhovovala potřebám a zájmům nastupující manažerské třídy, s sebou tak nutně přinášela i zavržení někdejších hodnot, norem a víry starých elit a kulturní střet s těmi, kteří se odmítali podvolit změně. Baltzell napsal: „Nejprve pozvolna, ale v stále rychleji v každé dekádě po roce 1880,

„...podrývala naturalistická, velkoměstská, environmentalistická, rovnostářská a nakonec demokratická (dle Demokratické strany) etika svou protestantskou, venkovskou, dědičnou, na poskytnutí příležitosti založenou, individualistickou a republikánskou předchůdkyni, která odůvodňovala přirozené právo vlády gentlemanů-podnikatelů ze staré krve v mezi lety 1860 a 1929.“ [14]

Program vykořenění

Vzestup nové manažerské elity k moci v USA (i ostatních západních zemí) v první polovině 20. století a potřeba této nové elity zformulovat novou ideologii či politickou formuli a přetvořit kolem ní společnost nám pomáhají vysvětlit, proč vládnoucí složky těchto zemí dnes vytrvale podporují vykořenění bělochů, kulturní a politickou likvidaci někdejší bělošské americké a západní civilizace a proč nejen že protibělošským nárokům barevných nevzdorují, ale aktivně je podporují a přizpůsobují se jim. Toto chování nových elit není projevem

„dekadence“ nebo „viny,“ ale skupinových zájmů samotné elity, vycházejících a zakotvených ve struktuře jejich moci a pozic a odůvodňovaných v jejich smýšlení politickou formulí manažerského liberalismu. Jinými slovy je zničení a vyhlazení starší podoby společnosti, rasové a kulturní identity a s nimi spjatého povědomí (nejen samotné rasy, ale také v podstatě každé svébytné tradiční skupinové identity nebo svazku – kulturní, biologické či politické) v zájmu nové elity. Lidem vytrvale zachovávajícím normy starší podoby společnosti („konzervativcům“), se přirozeně chování manažerů jeví jako dekadence, degenerace, zbabělost, servilita či vina, ale to, co „konzervativní“ síly utvářené někdejšími normami a institucemi považují za zlo, pošetilost nebo sebevražednou patologii, ve skutečnosti souzní se zájmy a prospěchem sil soustředěných kolem vytvoření a správy nové společnosti. Zájmy manažerských elit jsou tedy v rozporu s přežitím tradiční rasové a institucionální identity společností, kterým vládnou.

Vzestup manažerských elit pohání vykořenění a dokonce zničení amerických bělochů dvěma základními způsoby. Zaprvé, jak jsem se v této eseji pokusil ukázat, se tak děje přímo následkem rozporu struktury manažerských zájmů a moci s jakoukoliv pevnou rasovou, národní, náboženskou a jinou skupinovou identitou. Tyto zájmy, které představují samotné jádro myšlení manažerské třídy, směřují vedení nové společnosti k zavržení rasového a kulturního přediva tradiční bílé západní civilizace a nová kultura, o jejíž vytvoření usilují, význam těchto identit a hodnot odmítá a popírá.

Protože však nová manažerská elita odmítá a ničí mechanismy předchozích elit, které vylučovaly ostatní etnické, rasové a náboženské skupiny, daří se těmto skupinám nezdědky pronikat do manažerské mocenské struktury a získávat moc v míře, která jim byly v předmanažerských společnostech upřena a následně prosazovat své zájmy manažerskými mocenskými nástroji. Tyto etnické síly se při prosazování vlastního silného rasového, etnického, kulturního či náboženského povědomí zaklínají manažerskými liberálními slogany „rovnosti,“ „tolerance,“ „rozmanitosti“ atd. jako zbraně k rozbití tradiční bílé nadvlády a stále častěji také samy usilují o kulturní a politickou nadřazenost bez účasti bělochů, s vyloučením a dekonstrukcí institucionálního přediva jejich společnosti. **Kevin MacDonald** nesmírně podrobně popsal, jak toho židovské skupiny prosazující vlastní etnický podmíněný program dosáhly. [15]

Jelikož ústřední součástí tohoto programu představuje i likvidace historických etnických, rasových a náboženských překážek a názorů, které Židy vylučovaly a které podle jejich soudu vedly k židovské perzekuci, jsou v tomto ohledu židovské a manažerské zájmy dokonale slučitelné. Židé si v rámci elity získali skutečně tak přední pozice (zejména v oblasti kultury), že je lze bez přehánění označit za kulturní předvoj manažerské třídy, který dodává ideologickou munitu jejím strukturám a politice, šíří její ideologické formule mezi obyvatelstvem, vytváří a často i zavádí specifické taktiky a poskytuje nemalou část speciální odborné přípravy nutné pro přenos a zachování technických dovedností elit. V tomto ohledu plní Židé podpůrnou roli (dnes tedy kulturní a ideologickou namísto půjčování peněz nebo výběru daní) pro z většiny nežidovské elity podobnou službám, jaké dříve prokazovaly různým evropským aristokratiím (např. v **raně moderním Polsku**). Vzestup „neokonzervatismu“ v posledních desetiletích tak nejen reflektuje židovské zájmy a židovské

identity jeho zakladatelů a předních postav, ale také – na rozdíl od staršího konzervatismu předmanažerských elit – zájmy manažerské třídy jako celku na zachování nového politického a kulturního řádu, který tato třída vytvořila při současném odvržení a dekonstrukci předmanažerského uspořádání bráněného tradičním konzervatismem. [16]

Manažerská elita se spojila také s dalšími etnickými a rasovými skupinami, které většinou sdílejí její zájem na vymýcení bělošské rasové identity a kulturních sil, které tvoří její oporu. Podobně jako elita i její židovští spojenci se snaží tyto barevné skupiny eliminovat bělošskou rasovou identitu a její institucionální vyjádření, ale na rozdíl od elit také samy často pracují k prosazování svého vlastního rasového povědomí a identity. A tak zatímco manažerské elity otevřené projevy bělošské rasové identity fakticky neumožňují a tvrdě stíhají, instituce hájící explicitně nebělošské nebo protibělošské identity jsou tolerovány a dokonce podporovány. Skupiny jako Národní asociace pro podporu barevných (**National Association for the Advancement of Colored People, NAACP**), **Black Caucus** v americkém Kongresu, hispánská organizace **La Raza** („Rasa,“ celým názvem **National Council of la Raza, NCLR**) a nespočet dalších profesních, studentských a politických organizací, jejichž jména, členové i programy jsou otevřeně rasové, jsou nejen tolerovány, ale často dostávají od manažerského státu, korporací a nadací miliony dolarů v grantech a darech.

Fakticky tak spojenectví rasově uvědomělých nebělošských sil s nastupující manažerskou elitou v průběhu minulého století znamená manažerské spojení s historickým jevem, který se původně odvíjel zcela odděleně a odlišně od manažerské revoluce. **Lothrop Stoddard** jej nazval *Stoupající barevná vlna* (**The Rising Tide of Color**) – zformováním rasového povědomí, identity a rasou utvářených politických ambic mezi nebělošským obyvatelstvem nezápádního světa a nespokojenými barevnými populacemi na Západě. Stoddardem popisovaný vývoj lze v podstatě ztotožnit s „rasovou revolucí“ **Roberta A. Nisbeta** – tedy nahrazením „národnosti a ekonomické třídy coby hlavních motorů revolučního ducha, strategie, taktiky a také filozofie barvou pleti.“ [17] A tak zatímco nová elita zavrhlá „bělošský rasismus“ a veškeré náznaky bělošské rasové i kulturní identity a dědictví, aby tím sebrala půdu pod nohama svých rivalů – starších elit a aby mohla vytvořit a ovládat nový, kulturně a rasově homogenizovaný globální společenský řád odrážející její vlastní zájmy, nebělošské rasové síly, s nimiž se spojila, odmítly bělošskou rasovou nadřazenost a identitu zčásti v rámci revolty proti a svržení („osvobození“) bělošské nadvlády (tato fáze rasové revoluce se zpravidla označuje neškodně znějící nálepkou „hnutí za občanská práva“), ale zčásti také jako součást naplňování vlastních rasových mocenských aspirací. Přestože se po dlouhá desetiletí zájmy elit a jejich nebělošských spojenců na likvidaci veškeré rasové identity a povědomí překrývaly, dnes se s rostoucím prosazováním rasových identit a mocenských ambic barevných začínají objevovat trhliny mezi elitami a nebělošskými rasovými hnutími. Tyto konflikty mohou postupně manažerskou elitu destabilizovat nebo dokonce ohrozit její pozici: s tím, jak se nová sociální síla – nebělošské rasové povědomí a energie, kterou uvolňuje – postaví manažerské třídě. Jak poznamenal historik **Paul Gottfried**: „Hispanští rasoví aktivisté, patriarchové Třetího světa a mexičtí separatisté se pokusí skoncovat se současným režimem, dostanou-li k tomu demografickou příležitost.“ [18]

Přesto nevidíme mnoho známek nárůstu bělošské rasové identity schopné vzdorovat

manažerské mocenské struktury, její protibělošské univerzalistické ideologii a politice, ani přímé rasové hrozbě bělochům ze strany nebělochů a protibělošských nepřátel. Nová elita a její barevní spojenci oslabili nebo zničili hodnotové systémy, morální hodnoty, kulturní odkaz a společenské vazby a instituce, díky nimž si běloši uvědomovali, kým a čím jsou a z nichž čerpali odhodlání přežít a vzkvétat. Dokud tyto mechanismy znovu nevytvoříme, zůstává zřejmě jen mizivá šance, že běloši překonají nebo byť jen dostatečně rozpoznají nebezpečí a výzvy dneška. Tyto mechanismy nelze obnovit, dokud zůstává manažerská elita u moci, dokud zůstává její univerzalistická a rovnostářská ideologie dominantní politickou a kulturní formulí a dokud se barevní spojenci elit spokojí s účastí na její moci. Chtějí-li běloši přežít, musejí si uvědomit, že síly, které zničily jejich civilizaci, jsou totožné s těmi, které vládou jejím troskám. Běloši budoucnosti nenabudou skutečného odkazu vytvořeného a zanechaného jejich předky, dokud nebudou tyto síly odstaveny od moci.

Poznámky:

[1] Manažerské usilování o uniformitu jako by na první pohled popíralo současné chvalozpěvy na „diverzitu“ a její pozitiva (zpravidla vágní), ale „diverzita“ je v první řadě sloganem k vyhlazení bílé identity a jen velice vzácně se staví proti identitám nebělošským. „Diverzita“ v praxi je tak zcela v souladu s uniformitou ekonomické, kulturní, politické a psychologické mentality a chování, které manažerská hegemonie vyžaduje a vynucuje.

[2] David Rieff, „Multiculturalism’s Silent Partner,“ *Harper’s* (August, 1993), str. 66-67; Rieff pochopitelně tento jev popisuje souhlasně.

[3] Zbigniew Brzezinski, *Between Two Ages: America’s Role in the Technetronic Age* (1970; reprint ed., New York: Penguin Books, 1976), str. 59.

[4] Christopher Lasch, *The Revolt of the Elites and the Betrayal of Democracy* (New York: W.W. Norton, 1995), str. 34-35.

[5] Samuel P. Huntington, *Who Are We? The Cultural Core of American National Identity* (New York: Simon and Schuster, 2004), str. 267 a 263-72 *passim*.

[6] Burnham, *Managerial Revolution*, str. 173.

[7] *Ibid.*, str. 181; „nesprávně,“ protože Burnham v té době (1940) věřil ve vítězství Německa a Japonska ve 2. světové válce. Existence manažerských režimů jako bylo nacistické Německo a imperiální Japonsko a jejich ideologie extrémní rasové hegemonie a nacionalismu naznačují, že ne všechny formy manažerské vlády musejí být nutně spojeny s ideologiemi univerzalizmu, rovnostářství a environmentálního determinismu. Německo s Japonskem však války samozřejmě prohrály a jimi vytvořená manažerská forma vlády s nimi, což by mohlo naznačovat, že jejich letmá existence byla pouhou anomálií.

[8] Rieff, *Harper’s*, str. 68-69; „maximalizace zisků“ možná je hlavním konkrétním manažerů korporací, ale pro elitu obecně je – jako pro každou vládnoucí třídu – ústředním kritériem zachování moci a postavení.

[9] Donald Atwell Zoll, *Twentieth Century Political Philosophy* (Englewood Cliffs, N.J.: Prentice-Hall, 1974), str. 80.

[10] Citováno in Steven Pinker, *The Blank Slate: The Modern Denial of Human Nature* (New York: Viking, 2002), str. 19. Tato kniha odhaluje ideologické a pseudovědecké kořeny environmentalistické teorie. Viz také Carl N. Degler, *In Search of Human Nature: The Decline and Revival of Darwinism in American Social Thought* (New York: Oxford University Press,

- 1991), zejm. kap. 8, pro politické a ideologické motivace environmentalistické sociální teorie.
- [11] E. Digby Baltzell, *The Protestant Establishment: Aristocracy and Caste in America* (New York: Random House, 1964), str. 270.
- [12] Daniel Bell, *The End of Ideology* (Glencoe, Ill.: The Free Press, 1960), str. 244.
- [13] Stuart Ewen, *Captains of Consciousness: Advertising and the Social Roots of the Consumer Culture* (New York: McGraw-Hill Book Company, 1976), str. 83.
- [14] Baltzell, *The Protestant Establishment*, str. 158.
- [15] Kevin MacDonald, *A People That Shall Dwell Alone: Judaism As a Group Evolutionary Strategy; Separation and Its Discontents: Toward an Evolutionary Theory of Anti-Semitism a The Culture of Critique: An Evolutionary Analysis of Jewish Involvement in Twentieth-Century Intellectual and Political Movements* (Westport, Conn.: Praeger, 1994, 1998 a 1998), zejm. poslední díl. První díl, kap. 5 a str. 121-123, se zabývají spojenectvím aškenázských Židů a raně moderní polské šlechty, viz také MacDonalduvu esej v tomto sborníku; viz také Benjamin Ginsberg, *The Fatal Embrace: Jews and the State* (Chicago: University of Chicago Press, 1993), str. 11 násl. pro další podobná spojenectví nežidovských elit s Židy.
- [16] >K manažerským funkcím neokonzervatismu, viz mou esej „Neoconservatism and the Managerial Revolution,“ v Samuel Francis, *Beautiful Losers: Essays on the Failure of American Conservatism* (Columbia, Mo.: University of Missouri Press, 1993), str. 95-117. V poslední době berou neokonzervativci židovské a sionistické zájmy na zřetel mnohem zjevněji než obecné zájmy manažerské třídy.
- [17] Robert Nisbet, *The Social Philosophers: Community and Conflict in Western Thought* (New York: Thomas Y. Crowell, 1973), str. 306.
- [18] Paul Edward Gottfried, *Multiculturalism and the Politics of Guilt: Toward a Secular Theocracy* (Columbia, Mo.: University of Missouri Press, 2002), str. 147.

Článek Samuela Francise byl poprvé publikován pod názvem Racial Disposition and the Managerial Revolution ve sborníku *Race and the American Prospect*, 2005. Překlad převzat z článku **Why the American Ruling Class Betrays Its Race and Civilization** vydaného Radix Journal 25. srpna 2015.